

Autor: Radim Lhoták

Přirozenou potřebou rozumného člověka je řád, vědomí o řádu a řádný život. Řád lidem dává vědomí příslušnosti k celku, identitu, měřítko dobra a zla i pocit bezpečí. Bez řádu není pořádek. Pořádek je důsledek řádu. Již z etymologie samotného slova pořádek vyjadřujícího „stav po-řádu“ vyplývá cíl, jímž se hledá rovnováha ve všech úrovních lidského bytí, jednota v mnohosti, harmonie znějící souladem všech hlasů v kontrapunktu názorů, které se řídí zákonitostmi přijatého řádu. Řád je pořádek uskutečněný skrze sama sebe, a není třeba velkého vnějšího násilí k tomu, aby byl udržován. Opakem řádu je neřád. Moderní doba si pro ne-řádné chování lidí našla výraz anarchie.

Za řádné byly považovány vždy takové systémy soužití a spolupráce, jež slovo řád obsahovaly v samotném názvu: Obecní řád, aristokratický řád, stavovský řád, cechovní řád, patriarchální řád, vojenský řád, duchovní řád. Neřádným opakem jsou takové sklony v myšlení a jednání lidí, které řád narušují. Patří sem revoluční destruktivismus, rovnostářský kolektivismus, feministický anarchismus, názorový pluralismus, genderový multikulturalismus, potírání identity, rasy, pohlaví, vyznání i vládnoucího přesvědčení, jinými slovy vše, co bourá pospolitní pořádky, rozvrací vzájemné porozumění a nic nového nebuduje.

Naši předkové dobře chápali, že svět má tutéž podobu, ať je nahlížen z libovolné výše pohledu, shora nebo zdola. Stát, kraj, obec, spolek, rodina, vše má svoji hlavu a patu. Co je dobré pro stát, je dobré i pro rodinu, a naopak. Helénská filosofie šla ještě dál, viděla stejnost celkového ustrojení samotného člověka s organizací společnosti. Duše je pro člověka totéž, co stát pro lidskou pospolitost, vůdčí úloha rozumu má stejný účel pro dobro a štěstí lidské bytosti, jako úloha vládců pro dobro obce a celého státu. Ve všech úrovních lidské existence mají být proto vládcové vybíráni podle nejlepšího lidského ustrojení a schopnosti vládnout, podle jejich vzdělání, síly, vědění a mravní ušlechtilosti. Veškeré právo a zákony potom mají za úkol podpořit ty, kdož vládou a mají odpovědnost za stav společnosti. Právo a zákony mají podporovat řád, jehož spravedlivá funkce je vážena od hlavy, pokud řád je sám o sobě spravedlivý. Nikdy od paty a názoru spodiny.

Řád a spravedlnost jsou jedno a totéž, pokud kultura společnosti vyrůstá z kořenů objektivní

tradice a vyžaduje jednání v souladu s přírodou. Není kultury, která by dokázala přetrvat staletí lidských generací a neměla přitom správné pojetí spravedlnosti. Jen způsoby jejího prosazování mohou být odlišné, někdy i nespravedlivé podle míry soucitu, jaký společnost má ke svým zločincům. Spravedlnost je stejná v jednotlivci jako v celém státě. Není-li jasno, co je spravedlnost v životě jednotlivce, snáze ji snad postřehneme ve státě, právě jako snáze přečteme stejný text, je-li jednou napsán malým nebo velkým písmem. Aby ve státě byl možný trvale pospolitý život, musí se všichni členové společnosti podrobit nějakému omezení své vůle po libovolném, svobodném, bezuzdném jednání, zachovávat jistý řád. Totéž platí pro rodinu i jednotlivce v jeho vztahu sama k sobě.

Moderní společnost však, jakoby ztratila povědomí o jednotě v mnohosti, nahlíží na lidské individuum izolovaně, bez smysluplného podílu jeho existence v celku. Pro člověka žádá individuální práva a svobodu, od státu potom povinnost dohlížet na jednání jednotlivců, vymýšlet nekonečný soubor příkazů a zákazů, jakoby jedinec nebyl ničím spolehlivým a schopným dobře jednat, jakoby vůbec nebyl hoden úcty a respektu řádného člověka. A vskutku, lidská žádost zbavená vlády rozumu a omezující moci morálního příkazu podléhá anarchii. Anarchie panuje v rodině, ve škole i na všech úrovních sociálních vazeb ve společnosti. Stát tomu všemu vládne silou totalitní byrokracie bez účasti občanů na jeho absolutní moci. Zákonodárné sbory vymýšlejí zákon za zákonem, aby přinutily občany dbát pravidel udržitelného chování ve veřejném zájmu, když jejich neřádný způsob života nezná pojem obecného dobra ani výchovu k lidským povinnostem a ctnostem. Výsledkem takového procesu je elitářství, kupecká morálka, protekcionismus a temná vláda oligarchie.

Hlavní funkcí společenského řádu je výchova lidí k dobrosti a spravedlivému jednání, jinými slovy k mravnosti. Tam, kde panuje anarchie, rozvolňuje se morální vědomí lidí natolik, že společnost se stává dezorientovaným stádem vzájemně odcizených kusů, jimž stát klade stále tvrdší překážky výběhu a určuje stále omezenější přiděly pastvy. Skutečným zárodkem spravedlivého státu je tradiční rodina. Nelze si představit pořádný stát bez řádné rodiny. Nelze si představit rodinu bez řádných rodičů a stejného hierarchického řádu, jaký panuje ve státě či v obci. Pouze řád a zákony podporující otce jako hlavu rodiny mohou být tím prostředím výchovy dětí pro důstojný a šťastný život lidí v pravdě a spravedlnosti. Pouze výchova mužů k odpovědnému otcovství může přivést na svět novou generaci řádných synů a spravedlivých vládců ve státě.

Je těžko pochopitelné, co vede současné státy k rozšívání anarchie v základních strukturách lidské společnosti, co je smyslem rozbíjení tradičního řádu v rodině, násilných intervencí do výchovného procesu a soukromí občanů, antidiskriminačních tlaků, jejichž důsledkem může být pouze ustrnutí progresivních sil ve státě a nová, mnohem zrůdnější, nespravedlnost, podpory nepřírozených úchylek sexuálních či etnických, potírání většinových vrstev nesoucích poslední zbytky národní kultury ve státě ve prospěch nepřizpůsobivých menšin. Pokud jediným cílem je přivést moderní stát k totalitní nadvládě nad lidmi jejich represivním zotročováním, potlačováním vnitřní soudržnosti jako zdroje možného odporu, ničením identity, morálky i sebevědomí, rozkladnou atomizací, psychologickou manipulací, rozmnožováním individualistické zmatenosti a vytvářením naprosté závislosti jedince na státu, potom Bůh s námi.

Anarchie a řád, dvě stránky lidské přirozenosti, jako tělo a duše. Tělo člověka vleče svými žádostmi do hlubin požitkářství, sobectví a samoty, duše mu dává smysl života a světlo poznání, že šťasten může být pouze ten, kdo uměřeností fyzických potřeb našel harmonii v celku společenském i přírodním. Zdálo by se, že tělo je dnešní občan, duší národa je stát. Omyl! Tatáž anarchie jako v rodině panuje i v parlamentu. Stejně nízké impulsy hýbou zákonodárci a slepují chaotickou síť zákonů obepínající občany. Tytéž neřádné žádosti a nenasytlost pudí poslance prosadit vlastní tělo do čela státu, okázale plodit nesmyslné normy občanského spolu-nažívání podle toho, kde se zrovna něco pohne na jedné straně k nelibosti strany druhé, a užívat si požitku vlastní důležitosti i odměny za populistická dobrozdání. Za jásavého bučení hovězích anarchistek/stů se ze státu stává klec pro divá zvířata. To je konec národa, rasy i civilizace bílého heterogenního muže.